

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 057
Бања Лука, 12.6.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у Посебном вијећу за организовани и најтеже облике привредног криминала састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Реџиба Бегича као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптужених З. Ш. и М. М., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383. а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, оптужених М. Ј., Н. П., А. В., З. М., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383. а) став 3. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, оптуженог М. Ђ. због истог кривичног дјела и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске и оптуженог С. С., због кривичног дјела недозвољене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама: Специјалног тужиоца Окружног тужилаштва – Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјално тужилаштво Бања Лука и бранилаца оптужених, изјављених против пресуде Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 011-0-К-07-000 015-п од 25.12.2007. године, у сједници вијећа којој су присуствовали Специјални тужилац Живана Бајић, оптужени З. Ш. и његов бранилац мр М. Д., адвокат из Б. Л., оптужени М. М. и његов бранилац, адвокат В. Г. из Б. Л., оптужени М. Ј. и његов бранилац, адвокат П. Д. из Б., оптужени Н. П. и његов бранилац, мр М. Д. адвокат из Б. Л., оптужени А. В. и његов бранилац, адвокат Ж. Б. из Б. Л., оптужени З. М. и његов бранилац, адвокат Г. В. из Б. Л., оптужени М. Ђ. и његов бранилац, адвокат Н. П. из Б. Л. и оптужени С. С. и његови браниоци, мр М. Д., адвокат из Б. Л. и адвокат П. Д. из Б., донио је 12.6.2008. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе Специјалног тужиоца Окружног тужилаштва, Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјално тужилаштво Бања Лука и бранилаца оптужених З. Ш., М. М., М. Ј., Н. П., А. В., З. М., М. Ђ. и С. С. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 011-0-К-07-000 015-п од 25.12.2007. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 011-0-К-07-000 015-п од 25.12.2007. године, оглашени су кривим З. Ш. и М. М. због кривичног дјела организованог криминала из члана 383. а) став 3. Кривичног закона Републике Српске у вези са кривичним дјелом неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), оптужени М. Ј., Н. П., А. В. и З. М. због кривичног дјела организованог криминала из члана 383 а) став 2. у вези са кривичним дјелом неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, оптужени М. Ђ., због истог кривичног дјела и кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС и оптужени С. С. због кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, па су осуђени и то: оптужени З. Ш. на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, оптужени М. М. на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, оптужени М. Ј. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, оптужени Н. П. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, оптужени А. В. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, оптужени З. М. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, а оптуженом М. Ђ. је за кривично дјело организованог криминала из члана 383а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 9 (девет) мјесеци, а за кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Оптужени С. С. је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци.

На основу члана 44. КЗ РС свима оптуженима је у изречене казне урачунато вријеме проведено у притвору од 2.2.2007. године, а оптуженом М. Ђ. од 3.2.2007. године, па надаље.

На основу члана 62. у вези са чланом 224. став 5. КЗ РС изречена је мјера безбједности одузимања предмета наведених у одлуци којом је ова мјера изречена и то од оптужених М. М., А. В., З. М., М. Ђ. и С. С.

На основу члана 99. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) и ж) Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), оптужени су обавезани солидарно накнадити трошкове кривичног поступка у износу од 2.391,080 КМ те платити паушални износ и то сваки по 200,00 КМ, док је у погледу трошкова награде и нужних издатака њихових бранилаца одлучено да ће се о томе одлучити посебним рјешењем.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе Специјални тужилац Окружног тужилаштва – Посебно тужилаштво за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјално тужилаштво Бања Лука и то само због одлуке о казни која је оптуженима изречена, а у односу на оптуженог М. Ђ. због одлуке о утврђеној казни за кривично дјело организованог

криминала, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и свима оптуженима изрекне већа казна од оне изречене првостепеном пресудом, а оптуженом М. Ђ. да се утврди већа казна за кривично дјело из члана 383. а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и овај оптужени осуди на већу јединствену казну.

Жалбе су изјавили и браниоци свих оптужених.

Бранилац оптуженог З. Ш., првостепену пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни с приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске, или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се преиначењем пресуде оптуженом изрекне мања казна.

Бранилац оптуженог М. М., побија пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и овај оптужени ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог М. Ј. побија пресуду из свих основа побијања с приједлогом да се та пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Бранилац оптуженог Н. П., адвокат М. Ђ. побија првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни с приједлозима да се пресуда укине и одреди одржавање претреса, односно да се та пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се преиначењем пресуде оптуженом изрекне мања казна.

Бранилац оптуженог А. В. адвокат З. Ј. побија првостепену пресуду са свих основа прописаних у члану 302. ЗКП-а, с приједлогом да се та пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се преиначењем пресуде у правној оцјени дјела оптужени огласи кривим за кривично дјело неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, односно да се пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Бранилац оптуженог З. М. такође пресуду побија са свих основа из члана 302. ЗКП-а, предлажући да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и одреди одржавање претреса, или да се преиначењем пресуде у правној оцјени дјела оптужени З. М. огласи кривим за кривично дјело недозвољене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, те да се преиначи и одлука првостепеног суда о трошковима кривичног поступка тако што би овај оптужени на основу члана 99. став 4. ЗКП-а био ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Бранилац оптуженог М. Ђ. побија првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији с приједлогом да се побијана пресуда укине у дијелу који се односи на кривично дјело из члана 383а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и у том дијелу одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске, а преиначи у дијелу, који се односи на кривично дјело из члана 399. став 1. КЗ РС и да за то дјело оптуженом изрекне мања казна.

Коначно, браниоци оптуженог С. С. адвокати мр М. Д. и П. Д., побијају првостепену пресуду у односу на овог оптуженог са свих основа из члана 302. ЗКП-а, предлажући да се њихове жалбе уваже, првостепена пресуда у односу на овог оптуженог укине о одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Одговоре на жалбу Специјалног тужиоца поднијели су браниоци оптужених М. М., З. М. и М. Ђ., предлажући да се та жалба у односу на ове оптужене као неоснована одбије.

На сједници вијећа Специјални тужилац, а и браниоци свих оптужених су изложили жалбе и остали у свему код навода и приједлога из жалби, а браниоци оптужених М. М., З. М. и М. Ђ. и код одговора које су дали на жалбу Специјалног тужиоца.

Специјални тужилац је предложила да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване, а жалба Специјалног тужиоца уважи, док су браниоци оптужених и оптужени предложили да се њихове жалбе уваже, а жалба Специјалног тужиоца одбије.

Испитујући побијану пресуду у границма жалбених основа и разлога које жалбе за те основе износе, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Оно што је заједничко у свим жалбама бранилаца у сегменту побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка, садржано је у аргументацији да побијана пресуда није дала ваљане разлоге о одлучним чињеницама о томе да су оптужени починили кривично дјело организованог криминала, дакле да пресуда не садржи ваљане разлоге, на основу којих доказа је утврдила да су оптужени организовали злочиначко удружење ради вршења кривичних дјела. Слиједећи тај став, жалбе износе, да одсуство разлога о тим чињеницама представља, и мањкавост чињеничне основе побијане пресуде, што има за посљедицу повреду Кривичног закона на штету оптужених, те да су се сви ти недостаци одразили и на висину казни које су оптуженима изречене. Када је ријеч о жалбама бранилаца оптуженог С. С., ове жалбе тврде да нема поузданих доказа да је овај оптужени починио кривично дјело недозвољене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, јер да докази на којима се заснива побијана пресуда нису пружали првостепеном суду поуздан основ за такав закључак. Ова жалба сматра да се у овом случају ради о индицијама, дакле посредним доказима, на основу којих се не може донијети осуђујућа пресуда.

Када је ријеч о жалби браниоца оптуженог З. Ш., критикују се закључци побијане пресуде у погледу утврђења да је овај оптужени био организатор злочиначког удружења, јер да се такав став побијане пресуде не може прихватити, прије свега због тога, што од овог оптуженог није одузета опојна дрога, а то што је он остваривао телефонске контакте са оптуженим М. је због тога, што је М. њему посудио новац да би могао узети у закуп пословни простор од С. Т., што је у свом исказу пред првостепеним судом, потврдио и син овога, свједок М. Т. И пост. нет. упутнице, путем којих је упућиван новац оптуженом Ш., од оптуженог М., су управо доказ да се радило о позајмицама, а не о новцу прибављеном продајом опојне дроге. Ти приговори жалбе, по оцјени овога суда, нису основани. На основу бројних доказа на које се позива првостепена пресуда, а чији садржај је правилно оцијењен у смислу одредаба члана 287. став 2. ЗКП-а, побијана пресуда је – када је о оптуженом Ш. ријеч, извела и по оцјени овога суда, исправан закључак о томе да је овај оптужени био организатор злочиначког удружења, да су том удружењу припадали и оптужени М., такође као организатор, а оптужени М. Ј., Н. П., А. В., З. М. и М. Ђ. као чланови. О свему томе су релевантна чињенична утврђења побијане пресуде заснована на изведеним доказима, чији садржај је изнесен у побијаној пресуди и дата исцрпна оцјена вјеродостојности тих доказа, па се супротне тврдње жалбе бранилаца, којима се та утврђења настоје довести у сумњу, не могу прихватити. Наиме, побијана пресуда, прије свега утврђује чињеницу, да су оптужени Ш., М. и П. били заједно за издржавању казне у КПЗ Ф., да су отпуштени са издржавања казне 2006. године, прије периода за који се терете да су починили кривична дјела. Бројни контакти које су оптужени Ш. и М., Ш. и В., П. и М. остваривали путем телефона за које је вјештачењем утврђено да припадају њима, као и садржаји обављених разговора, упућују на несумњив закључак да су ти разговори обављани са циљем набавке и препродаје опојне дроге. У тим разговорима се користи терминологија која је неуобичајена у комуникацији која је остваривана између оптужених, о чему побијана пресуда износећи садржај тих разговора, изводи коначан, а и по оцјени овога суда правилан закључак, да се радило о таквој повезаности између оптужених, што упућује да су ти телефонски контакти, поготово више телефонских разговора обављених у истом дану, и вршени у циљу договарања, начина обезбјеђења, транспорта и даље продаје опојне дроге. Уз све то, побијана пресуда је и на основу бројних потврда о одузимању материја које асоцирају на опојну дрогу и вјештачења тих материја несумњиво утврдила да се радило о опојној дроги хероин која је мијешана са парацетамолом да би се повећала количина. Осим тога оптужени М. и оптужени Ј. су затечени у стану у Б. Л. који је изнајмио оптужени М., којом приликом је и пронађена опојна дрога у количини означеној у изреци побијане пресуде, а одузета је од М. М. У поступку саслушани свједоци и то О. Ђ., Д. Ч., Б. Р. Б. Р., Д. Ц., А. В.1, Љ. О. и др. су потврдили у својим исказима, када су, гдје и по којој цијени куповали опојну дрогу од оптужених Н. П., М. Ђ. и З. М. Приговори жалби бранилаца оптужених Н. П., А. В. и М. Ђ., којима исказе ових свједока настоје обезвриједити, не могу се прихватити. Побијана пресуда је изнијела разлоге због којих исказе ових свједока прихвата увјерљивим, посебно када је ријеч о приговорима који се износе у вези са исказом свједока О. Ђ. и Љ. О. (ове приговоре износе жалбе бранилаца оптужених Н. П. и А. В.). Жалба браниоца оптуженог З. М. приговара чињеничним утврђењима побијане пресуде у погледу закључка, да је овај оптужени припадник злочиначког удружења, истичући за ту своју тврдњу аргументацију да је овај оптужени само

контактирао путем телефона са оптуженим В., а признаје да је вршио продају опојне дроге лицима наведеним у изреци побијане пресуде. Стога ова жалба сматра да је овај оптужени починио кривично дјело недозвољене производње и промета из опојне дроге из члана 224. став 1. КЗ РС, а не кривично дјело за које је осуђен побијаном пресудом.

Ови приговори су неосновани, јер је првостепени суд у разлозима пресуде које је изнио у прилог закључку да је оптужени М.1 припадао злочиначком удружењу између осталог навео не само несумњиво утврђену чињеницу да је он опојну дрогу набављао од оптуженог В., већ и да је остваривао низ телефонских разговора са непознатим лицима, а из садржаја тих разговора произилази да се ради о лицима која конзумирају опојну дрогу, те да су та лица знала, да преко овог оптуженог, увијек могу набавити дрогу. Када при свему томе оптужени М.1 дрогу набавља од оптуженог В., а свјестан је чињенице да овај набавља дрогу од другог, онда је исправан закључак побијане пресуде да је и оптужени М.1 свјестан чињенице да дјелује у оквиру веће групе међусобно повезаних лица која је формирана са циљем набавке и даље продаје опојне дроге. Због тога се и приговори ове жалбе у погледу улоге оптуженог М.1 не могу прихватити.

Бранилац оптуженог М. Ђ. жалбом не доводи у питање постојање кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја, али напада побијану пресуду у дијелу који се односи на кривично дјело из члана 383а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, износећи аргументацију да овај оптужени није припадник злочиначког удружења, јер да је он опојну дрогу набављао од оптуженог М. и да са осталим оптуженима није био ни у каквој вези која би указивала на његову припадност организованог групи, а да се у овом случају у његовим радњама остварују само обиљежја кривичног дјела недозвољене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС. Предњи приговори жалбе нису основани, јер је побијана пресуда дала ваљане разлоге које као правилне прихвата и овај суд о томе да је оптужени М. Ђ. припадао злочиначком удружењу, дакле, дјеловао у ланцу набавке и препродаје опојних дрога. Коначно од овог оптуженог је одузета одређена количина хероина и марихуане.

Оно што учвршћује закључак побијане пресуде, а чини неоснованим приговоре који се износе у жалбама бранилаца оптужених у сегменту побијања чињеничне основе побијане пресуде су утврђења те пресуде, из којих произилази закључак о томе да су оптужени дјеловали као злочиначко удружење на чијем су челу били оптужени Ш. и М., је чињеница која се не може довести у сумњу, а утврђена је на основу пост. нест. упутница који доказ је изведен пред првостепеним судом, а из којег произилази да је оптужени А. В. упућивао новац оптуженом З. Ш., исто је то чинио и оптужени М. М., оптужени Н. П. је новац упућивао А. А. (лицу које се налази у бјекству), а А. В. је упућивао новац и оптуженом М. М. Осим тога, и бројни материјални докази изведени пред првостепеним судом, посебно потврде о одузетим количинама опојне дроге за коју је вјештачењем утврђено да се ради о хероину, записник о претресу стана који је изнајмио оптужени М. у Б. Л., записник о препознавању оптуженог З. М., вјештачења телефона и СпМ картица, транскрипти обављених телефонских разговора, те и други докази на које се у разлозима, и позива

побијана пресуда, а којима жалбе бранилаца нису упутиле ниједан озбиљан приговор, упућују и по оцјени овога суда на правилан закључак побијане пресуде да су оптужени З. Ш. и М. М. као организатори злочиначког удружења починили кривично дјело организованог криминала из члана 383. а) став 3. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, а оптужени М. Ј., Н. П., А. В., З. М. и М. Ђ. кривично дјело организованог криминала из члана 383. а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, као припадници злочиначког удружења.

Из наведеног произилази, да су приговори који се износе у жалбама бранилаца ових оптужених у сегменту побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, неосновани.

Жалбе бранилаца оптуженог С. С. побијају првостепену пресуду у погледу овог оптуженог са свих основа из члана 302. ЗКП-а, посебно наглашавајући да чињенично стање овог дијела изреке побијане пресуде, није утврђено ни потпуно ни правилно. Оцјењујући приговоре ових жалби, овај суд истиче да битна повреда одредаба кривичног поступка, када је ријеч о дијелу пресуде који се односи на радњу овог оптуженог, није почињена. Пресуда је дала ваљане разлоге о одлучним чињеницама из којих несумњиво произилази да је оптужени С. С. починио кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС. Позивајући се на садржај исказа саслушаних свједока Д. С., Д. Ј., Р. М., Ј. С. и В. С., те материјалних доказа (записник о увиђају, записник о претресу куће и помоћних објеката и простора око куће, потврда о привременом одузимању предмета), побијана пресуда је извела коначан и исправан закључак да је на основу изведених доказа утврђено да је оптужени С. С. починио ово кривично дјело. Тако је свједок Д. С. потврдио, да је мајка оптуженог Р., када је видјела да је полиција дошла у претрес, на основу наредбе Окружног суда у Бијељини, изашла из куће, под изговором да иде по свједоке који би претресу присуствовали, а упутила се према мјесту на имању породице оптуженог, гдје је у жбуњу и пронађена торба, а када се приступило отварању исте, утврђено је да се у њој налазила, не само опојна дрога, већ и други предмети означени у изреци овог дијела пресуде. Исказ свједока С. С. потврдили су и свједоци Д. Ј., Р. М., Ј. С. и В. С. Нарочито је побијана пресуда анализирао садржај исказа свједока В. С., који је рођак оптуженом С. С., а који је потврдио, да га је мајка оптуженог Р. С., позвала телефоном, иако је – то је већ речено по доласку овлаштених службених лица полиције, рекла да иде позвати свједоке. У вези са овим исказом је и исказ свједока Д. С. који је такође потврдио, да му је мајка оптуженог рекла да иде позвати двоје комшија као свједоке претреса, што је овом било сумњиво, јер их је могла позвати телефоном, па је због тога изашао за њом, и пред кућом упитао полицајца Д. Ј., куда је Р. отишла и када му је овај рекао, погледао је у том правцу, примјетио је да она излази из неког растиња, а чуо је и ломљење грана. На том мјесту је и пронађена торба са опојним дрогама и другим предметима. Правилном оцјеном наведених доказа у вези са дијелом изреке пресуде који се односи на оптуженог С. С., првостепени суд је извео правилан закључак да постоји довољно доказа да је оптужени починио то кривично дјело, у вријеме, на начин и под околностима како је то у том дијелу изреке пресуде и описано.

Из тих разлога су и остали приговори бранилаца изнесени у жалбама неосновани.

Жалба Специјалног тужиоца као и жалбе бранилаца свих оптужених побијају првостепену пресуду због одлуке о изреченим казнама. Жалба тужиоца се залаже да изрицање већих казни свима оптуженима, јер налази да су те казне преблаге, да нису одмјерене у складу са правилима о одмјеравању казне која прописује одредба члана 37. КЗ РС, те да се мјером изречених казни оптуженима не може остварити сврха кажњавања прописана у одредби члана 28. КЗ РС. За предње наводе жалба износи аргументацију да се ради о кривичном дјелу са наглашеним степеном друштвене опасности због чињенице да је у извршењу дјела учествовало више лица, међусобно повезаних, па да је због свега тога оптуженима требало изрећи веће казне.

Жалбе бранилаца, с друге стране, сматрају да су изречене казне престроге и да се сврха кажњавања може остварити и изрицањем блажих казни. Оцјењујући све те приговоре, овај суд налази да су неосноване и жалба Специјалног тужиоца а и жалбе бранилаца свих оптужених.

За кривично дјело организованог криминала из члана 383. а) став 3. прописана је казна затвора у трајању од најмање 10 година или казна дуготрајног затвора. Оптуженима З. Ш. и М. М. изречена је казна затвора од по 11 (једанаест) година, а при изрицању те казне су цијењене све олакшавајуће и отежавајуће околности на које се позива побијана пресуда, па је по оцјени овог суда казна изречена овим оптуженима у свему примјерена тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности ових оптужених. Првостепени суд је оптуженима Ш. и М. погрешно узео као отежавајућу околност да су били организатори злочиначког удружења, јер то својство чини битно обиљежје кривичног дјела за које су осуђени, па се не може узети као отежавајућа околност. Мјером те казне према овим оптуженим моћи ће се остварити сврха кажњавања и на ове оптужене довољно васпитно дјеловати да убудуће не чине оваква нити слична кривична дјела.

Оптуженима М. Ј., Н. П., А. В. и З. М. су по оцјени овога суда изречене казне уз правилну оцјену свих олакшавајућих и отежавајућих околности, па ако се има у виду да је за кривично дјело за које су осуђени прописана казна затвора од најмање 5 година, изречене казне представљају најмању мјеру Законом прописане казне, осим у односу на оптуженог П., али због утврђених отежавајућих околности није било услова за примјену одредаба о ублажавању казне. Стога су казне изречене овима оптуженима и по оцјени овога суда примјерене тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности ових оптужених и нужне ради остваривања сврхе кажњавања одредбом члана 28. КЗ РС.

Казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 9 (девет) мјесеци утврђена оптуженом М. Ђ. због кривичног дјела из члана 383. а) став 2. у вези са чланом 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, утврђена је примјеном одредаба КЗ РС о ублажавању казне, јер једино овај оптужени досада није осуђиван, а како му је за кривично дјело из члана 399. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, као најмања мјера казне прописана за ово

кривично дјело, ове су казне правилно утврђене, а правилно му је и изречена јединствена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, па приговори жалбе браниоца овог оптуженог да су утврђене појединачне казне престроге, као и да је престрога изречена јединствена казна затвора, нису основани.

Оптуженом С. С. је за кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС изречена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци. За ово кривично дјело је прочписана казна затвора од 1 до 10 година.

Имајући у виду да је овај оптужени и раније осуђиван за друга дјела, да је кривично дјело починио у вријеме провјеравања поводом осуде за раније почињено дјело, те да се ради о већој количини опојне дроге (око 2 кг), казна затвора у трајању од 4 (године) година и 6 (шест) мјесеци, коју побијана пресуда изриче овом оптуженом, супротно приговорима жалбе овог браниоца, ни по оцјени овога суда није престрога. У мјери изречене казне, дошле су до изражаја све олакшавајуће и отежавајуће околности, па се само мјером те казне на овог оптуженог може довољно васпитно дјеловати да у будуће не чини оваква нити слична кривична дјела.

Жалбе бранилаца оптужених М. М., А. В. и З. М., побијају првостепену пресуду и због одлуке о трошковима кривичног поступка, предлажући да се у овом дијелу пресуда преиначи и ови оптужени ослободе од накнаде трошкова кривичног поступка. Ни у овом дијелу побијања жалбе нису основане, јер на главном претресу пред првостепеним судом нису извођени докази на околност имовног стања и породичних обавеза ових оптужених, нити се уз жалбу прилажу докази из којих би се могло закључити да ово оптужени нису у могућности накнадити трошкове кривичног поступка. Коначно, питања извршења одлуке о трошковима кривичног поступка рјешавају се по правилима извршног поступка, а у складу са чланом 99. став 4. ЗКП-а, првостепени суд је овлашћен донијети посебно рјешење којим оптужене ослобађа дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Како, из свих наведених разлога жалбе Специјалног тужиоца и бранилаца оптужених нису основане, ваљало је све жалбе одбити и на основу члана 319. ЗКП-а првостепену пресуду потврдити.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић